

Сафарга отланганда ва қайтганда айтиладиган дуолар

Имом Муслим ривоят қилган ҳадисда Ибн Умар розияллоху анхумо шундай дейди: Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам агар сафарга чиқсалар туяларига мингач, уч марта “Аллоҳу Акбар” деб, кейин: “Субҳанал-лахий саххара лана ҳаза ва ма кунна лаҳу муқринийн ва инна’ ила Роббина ламунқолибун, Аллоҳумма инна’ насъалука фии сафарина ҳаза ал-бирра ват-тақва ва минал-амали ма’ тарзо, Аллоҳумма ҳаввин алайна’ сафарана ҳаза ватви анна буъдах, Аллоҳумма антас-соҳибу фис-сафар вал-халифату фил-аҳл, Аллоҳумма инний аъзу бика мин ваъсаис-сафар ва каабатил-манзар ва суил-мунқалаб фил-мали вал-аҳли вал-валад”, дер эдилар.

(Маъноси: Аллоҳ буюкдир! Аллоҳ буюкдир! Аллоҳ буюкдир! “Бизларга бу (маркаб)ни бўйсундириб қўйган зот (яъни Аллоҳ барча айбу-нуқсонлардан) покдир. Бизлар ўзимиз бунга қодир эмас эдик. Шак-шубҳасиз, бизлар (барчамиз) Парвардигоримизга қайтгувчиридмиз.”

(Зухруф сураси 13-оят.) Эй Аллоҳ, биз Сендан ушбу сафаримизда яхшилик-хайрни, тақвони ва Сен рози бўладиган амалларни сўраймиз. Парвардигоро, бизга бу сафаримизни енгил қил, унинг узоқлигини яқин қилгин. Илоҳо, сафардаги йўлдош ҳам, хонадондаги ўринбосар-халифа ҳам Ўзингдирсан. Эй Аллоҳим, мен Сендан сафар мashaққатларидан, қайғули-ёмон кўринишлардан ҳамда мол-мулк ва оиласа етадиган зиёну заҳматдан паноҳ сўрайман.)

Агар сафардан кайтсалар юкорида зикр қилинган дуони ўқир ва:

“Айибуна таибуна абидууна ли-роббина ҳамидууна”ни қўшиб қўяр эдилар.

(Маъноси: Биз сафаримиздан қайтувчи, тавба қилувчи, Раббимизга сифинувчи ҳамда У зотга ҳамду санолар айтuvчилармиз.)

Имом Бухорий ривоят қилган ҳадисда Жобир розияллоҳу анҳу шундай дейди: Сафарда агар бирон тепаликка кўтарилилсак такбир айтар эдик, агар пастликка тушсак тасбех айтар эдик.

Имом Муслим ривоят қилган ҳадисда Хавла бинти Ҳаким розияллоҳу анҳу шундай дейди: Сафарда агар бирон тепаликка кўтарилилсак такбир айтар эдик, агар пастликка тушсак тасбех айтар эдик («Сафарда агар бирон тепаликка кўтарилилсак такбир айтар эдик, агар пастликка тушсак тасбех айтар эдик»).

Имом Муслим ривоят қилган ҳадисда Хавла бинти Ҳаким розияллоҳу анҳу шундай дейди: Сафарда агар бирон тепаликка кўтарилилсак такбир айтар эдик, агар пастликка тушсак тасбех айтар эдик («Сафарда агар бирон тепаликка кўтарилилсак такбир айтар эдик, агар пастликка тушсак тасбех айтар эдик»).

анҳо айтади: Мен Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва салламнинг: «Ким бирон манзилга тушганида: { ﷺ ﻋَلَى ﻭَلَدِهِ ﻣَنْزِلٍ ﻓِي ﻫَرَبِّ ﻭَلَدٍ } (яъни: яратган нарсаларининг ёмонлигидан Аллоҳнинг мукаммал калималари билан паноҳланаман) деса, то шу манзилдан кетгунча унга ҳеч нарса зарар етказолмайди» деганларини эшиитганман.

Шарҳ:

Инсон ахли, моли, ватани ва биродарларидан ажралиб сафар қилган вақтида ўзи билан сафарда ҳам, муқим турганида ҳам бирга бўладиган Аллоҳ таолога кўпроқ илтижо қилишга муҳтож бўлиб қолади. Шунинг учун ҳам Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам сафарга чиқишиларида, сафардан қайтишиларида, қасд қилган манзилга етганларида, сафар чоғида агар тепаликка чиқсалар ёки пастликка тушсалар, бирон ўринда дам олсалар, бу ўринларнинг ҳаммасида ўзига хос дуолар қиласар эдилар. Демак, мўмин киши суннатга эргашиб ва сафарида турли бало-қазолардан сақланиб, саломат қайтиб келиши учун бу дуоларни ўз ўрнида ўқиб юрмоғи керак.

Бугунги дарсдан олиниадиган фойдалар:

1. Сафарга чиқишида ва қайтишида ўқиладииган дуоларни қилиш суннат.
2. Сафарда юргандга тасбех ва такбир айтиш суннат.
3. { ﷺ ﻋَلَى ﻭَلَدِهِ ﻣَنْزِلٍ ﻓِي ﻫَرَبِّ ﻭَلَدٍ } инсонни ҳамма ёмонликдан – Аллоҳнинг изни билан – сақлайди.